

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tractatus De Libertatibvs Ecclesiae Gallicanae

Charlas, Antoine

Leodii, 1684

Cap. V. Idem aliorum probatur autoritate Conciliorum, & Episcoporum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38227

Dominus, ac Salvator omnium, cuius fides est, qui fidem Petri non defecturam promisit, confirmare cum fratres suos admonuit, quod Apostolicos Pontifices mea exiguitatis Prædecessores, confidenter FECISSE SEMPER cunctis est cognitum. Non ergo pro solo Petro, sed & pro Petri successoribus rogavit Christus, ne deficeret eorum fides, ut scilicet possent fratres confirmare, si quando in fide vacillarent.

10. Utramque autem epistolam quomodo exceperit Concilium, testati sunt non solum singulatim aliqui Episcopi, sed ipsummet Concilium universum, non solum nihil adversus testimonia in favorem sanctæ Sedis prolata excipiens, sed & submissionem significans his verbis; *sancta, & universalis Synodus suscipiens, & EXPANSIS MANIBVS AMPECTENS tam suggestionem, quæ à sanctissimo, ac beatissimo Agathone Papa antiquæ Romæ facta est. adæque amplexa est & alteram synodalem suggestionem, quæ missa est à sacro Concilio, quod est sub eodem sanctissimo, ac beatissimo Papa, &c.* In epistola ad eundem Agathonem; *Tibi ut primæ Sedis Antistiti universalis Ecclesiæ, quid agendum sit relinquimus, STANTI SVPER FIRMAM FIDEI PETRAM, libenter perlectis veræ confessionis litteris à vestra paterna Beatitudine ad piissimum Imperatorem missis, quas ut à summo Apostolorum vertice DIVINE PERSCRIPTAS AGNOSCIMVS, per quam exercitam nuper multiplicis erroris hæreticam sectam depulimus. Confer ista cum iis, quæ suprâ ex aliis Conciliis retulimus, & observabis quantum inter se concordent in veneranda fidei beati Petri soliditate, ejusque in successoribus illius Apostoli Romanis Pontificibus agnoscenda continuatione. Sed progrediamur ulterius, ut veluti perpetua texatur traditionis series.*

C A P U T V.

Idem aliorum probatur autoritate Conciliorum, & Episcoporum.

1. Quanto cum applausu excepta sit doctrina Adriani I. Papæ in epistolis ad Imperatorem, & ad Patriarcham Constantinopolitanum scriptis, in actis septimæ Synodi anno 787. habitæ videri potest, scilicet Act. 2. in qua lectæ sunt.

C c c

386 TRACTATUS DE LIBERTATIBVS,
sunt. Continent autem etiam illæ epistolæ sanctæ Sedis in di-
rimendis de fide controversiis prærogativæ testimonia. In
prima habentur hæc verba de beato Petro, & ejus Sede; *Iste
itaque tam præcelsæ prælati honore promeruit confiteri fidem, supra quam fun-
datur Ecclesia Christi. Beatam Confessionem beatitudo secuta est præmium,
cujus prædicatione sancta universalis illustrata est Ecclesia, & EX EA CÆ-
TERÆ DEI ECCLESIAE FIDEI DOCUMENTA SUMPSERVNT.*
Nam ipse Princeps Apostolorum beatus Petrus, qui Apostolica Sedis primitiis
præsedat, sui Apostolatus Principatum, ac Pastoralis cura, successoribus suis,
qui in ejus sacratissima Sede perenniter sessuri sunt, dereliquit; Quibus & au-
toritatis potestatem, quemadmodum à Salvatore nostro Domino Deo ei concessa
est, & ipse quoque suis contulit, ac tradidit Divino jussu successoribus Ponti-
ficibus. In eodem Concilio act. 2. Joannes sanctissimus Episco-
pus Tauromaniæ dixit: *cum veluti Divinus ORTHODOXIE TER-
MINVS (sive Divina definitio) sint litteræ, quæ ab Adriano Papa
senioris Romæ ad pios Imperatores nec non, & ad Tarasium universalem Patriar-
cham nostrum missæ sunt, ita profiteor.*

2. Nicolai I. & Adriani II. judicium de Photio, & de fa-
cricis Imaginibus doctrinam secuta est octava Synodus, ad
quam nemo admissus est, quin professioni fidei ab Adriano
missæ subscripserit, in quæ hæc continentur, *quia non potest
Domini nostri Jesu Christi prætermitti sententia dicentis; TV ES PETRVS,
ET SVPER HANC PETRAM ÆDIFICABO ECCLESIAM MEAM.*
Hæc quæ dicta sunt rerum probantur effectibus; quia in Sede Apostolica im-
maculata est semper reservata Religio, & sancta celebrata doctrina. Ab hujus
ergo fide, atque doctrina separari minime cupientes, & Patrum, & præcipue
Sanctorum Sedis Apostolicæ Prasulum sequentes in omnibus constituta, anathematizamus omnes hæreses simul cum Iconomachis. Quomodo autem prædicta
Synodus octava summorum illorum Pontificum amplexa sit
constituta, declarant hæc ejus verba, Can. 2. *Obedite præpositis
vestris tanquam rationem reddituri, Paulus magnus Apostolus præcipit. Itaque
beatissimum Papam Nicolaum TANQVAM ORGANVM SANCTI SPI-
RITVS HABENTES, necnon & sanctissimum Adrianum Papam successorem
ejus, &c. Concilia Oecumenica summum Pontificem tanquam or-
ganum sancti spiritus habent. Antistites Gallicani ejus judicia re-
formabilia esse decernunt.*

3. In Concilio Lugdunensi anno 1274. Imperator Græcorum & per Epistolam, & per Nuncium juravit, se Catholi-
cam,

cam, & Orthodoxam fidem acceptare, profiteri, ac servare velle. *PROUT, inquit, EAM VERACITER TENET, fideliter docet, & prædicat Sacrosancta Romana Ecclesia.*

4. Concilium Lateranense sub Innocentio III. vocat Ecclesiam Romanam Matrem, & Magistram omnium fidelium. Possent omnes fideles in errorem induci, si erraret Magistra, quam tenentur audire.

5. Clemens V. Clementinâ de summa Trinitate, & fide Catholica §. Nos igitur docet, quod ad Apostolicam considerationem *dumtaxat hæc* (quæ in Scripturis obscura sunt) *declarare pertinet;* Quod etsi dixerit Concilio Oecumenico, Viennensi scilicet, Præsidentem; Necessitatem tamen Concilii non induxit, sed potius exclusit, particula illa, *dumtaxat.* Ut autem à Conciliis generalibus ad Gallicana descendamus.

6. Cui unquam ex antiquis Episcopis Gallicanis venit in mentem, non esse irreformabile sanctæ Sedis iudicium, donec à Concilio Oecumenico confirmatum, aut ab Ecclesia universa fuisset acceptatum? Et Episcopi singuli, & eorum Cœtus, sive Concilia illud tanquam indubitatum fidei normam populo proponebant. Hac regula Concilium Arausicum II. anno 529. Fauſti Regentis errores confutavit, & veritatem orthodoxam declaravit. *Id nobis, ita præfantur Episcopi, secundum admonitionem, & auctoritatem Sedis Apostolicæ justum, ac rationabile visum, & pauca Capitula AB APOSTOLICA SEDE NOBIS TRANSMISSA, quæ ab antiquis Patribus de sanctarum Scripturarum voluminibus in hac præcipuè causâ collecta sunt ad docendos eos, qui aliter quam oportet, sentiunt, ab omnibus observanda proferre, & manibus nostris scribere deberemus. Quibus locis, qui hucusque non sicut oportebat de gratia, & libero arbitrio credidit, ad ea, quæ fidei Catholica conveniunt, animum suum inclinare non differat. Contradicere quidem superiorum declarationi, nisi evidenter falsæ, non licet. At verò animum suum nemo tenetur inclinare, nisi in obsequium fidei. An ergo Conciliis Provincialibus, an auctoritati Papæ debetur, ut fideles animum inclinent ad ea, quæ definiuntur? Vide notas Severini Bini in hanc præfationem.*

7. Sanctus Avitus Episcopus Viennensis anno 517. non suo solius, sed & omnium Episcoporum Galliarum nomine, protestatus est Hormisdæ Papæ, se ejus sententiæ in materia

388 TRACTATUS DE LIBERTATIBVS,
ria fidei adhæsurum. Quia, inquit, jam securus, non dicam de Vien-
nensi, sed de totius Gallia devotione polliceor, OMNES VESTRAM SVPER
STATV FIDEI CAPTARE SENTENTIAM. Orate, ut sic nos præ-
dicatorum professio fucata non fallat, sicut ab unitate, quam regitis, veritas
comperta non separat.

8. Ravennius, aliisque Episcopi Gallicani in Epistola Sy-
nodica ad S. Leonem Magnum pluribus testati sunt, quanti
facerent ejus circa dubia de fide, sententiam, etiam ante-
quam Concilii generalis Chalcedonenfis consensus accessisset;
Quo, inquit, Apostolatus vestri scripta ita, & Symbolum fidei, quisquis
Redemptionis sacramenta non negligit, tabulis cordis adscribit, & tenet,
quo ad confutendos Hæreticorum errores paratior sit, memoria commenda-
rit Doctrina post Deum vestra debet quisque fidelis, ut constanter te-
neat, quod credebat: Debet etiam infidelis, ut à perfidia sua, agnita veritate
discedat, & APOSTOLICÆ INSTITVTIONIS LUCE PEREVSVS
erroris sui tenebras derelinquat, magisque sequatur, & credat, quod per os
vestrum Dominus noster Iesus Christus de Sacramento Incarnationis sue docet,
quam id teneat, quod Diabolus humana salutis, & veritatis inimicus infla-
lat. Post epistolam 51. S. Leonis.

9. Cerecius Salonius, & Veranus Episcopi Gallicani ean-
dem erga sancti Leonis epistolam reverentiam professi fuerant
his verbis; Illa specialis doctrina vestra pagina ita per omnium Ecclesiarum
conuenticula celebratur, ut verè consona omnium sententia declaretur; merito
illuc Principatum Sedis Apostolica constitutum, unde adhuc Apostolici spiritus
oracula reseruentur. Post epist. 98. S. Leonis.

10. Concilium Turonense II. anno 570. Can. 21. suam
erga sanctæ Sedis Decreta observantiam significat his ver-
bis; Quis Sacerdotum contra Decreta talia, quæ à Sede Apostolica præ-
cesserunt, agere præsumat & quorum Auctoriam valere possit præ-
dicatio, nisi quod Sedes Apostolica semper aut intronisi, aut apocryphos fecit?
Et Patres nostri hoc semper custodierunt, quod eorum præcepti auctoritas.
Nos ergo hoc sequentes, quod vel Apostolus Paulus, VEL PAPA
INNOCENTIVS statuit, in Canonibus nostris inserentes statuimus obser-
vandum, &c.

11. Quam huic antiquorum Gallorum reverentiæ erga
sanctæ Sedis de fide oracula concordaverint; eorum posteris
usque ad extrema tempora; in illorum historiis licet obser-
vare, nec non in Gallicanorum Conciliorum monumentis
à Pa-

à Patre Jacobo Sirmondo collectis, iterumque in sequentibus capitibus demonstrabitur.

12. Interim tamen animadvertendum est cæteras Nationes in ea obedientia Gallis non cessisse. De Italica nemo dubitat, de Ecclesia Africana, quæ à Gallis in exemplum tam libenter assumitur, dicemus inferius. De Hispanica præter ea, quæ in primo libro retulimus, libet Epistolæ Concilii Tarracoenensis ad Hilarium Papam scriptæ, ac in Concilio Romano lectæ anno 465. principium, & finem exscribere. Etsi nulla extaret (inquiunt Episcopi Tarracoenensis Provinciæ cum suo Metropolitano) necessitas Ecclesiastica disciplina, expectandum re vera non fuisset illud privilegium sedis vestræ, quo susceptis Regni clavibus post Resurrectionem Salvatoris per totum Orbem beatissimi Petri singularis prædicationis universorum illuminationi prospexit: cuius Vicarii Principatus, sicut enim, ita metuendus est ab omnibus, & amandus. Proinde vos Deum in vobis penitus adorantes, cui sine querela servitis, ad fidem recurrimus, Apostolico ore laudatam, inde responsa quærentes, unde nihil errore, nihil præsumptione, sed Pontificali totum deliberatione præcipitur. Queruntur postea de Sylvano Episcopo Calaguræ, ejusdem Provinciæ, quod multa patrasset, postponens Patrum regulas, & Romani Pontificis instituta, denique contra vetustatem Canonum, contra Synodi constituta. (Hanc enim veras Ecclesiæ libertates sartas rectas servari cupiebant). Concludunt in hunc modum; Proinde quia his præsumptionibus, quæ unitatem dividunt, quæ schisma faciunt, velociter debet occurrere: quæsumus sedem vestram, ut quid super hac parte observare velitis, APOSTOLICIS AFFATIBVS INSTRUAMVR quatenus fraternitate collectâ, prolatis in medium veneranda Synodi Constitutis contra rebellionis spiritum vestra autoritate subnixi, quid oporteat de ordinatore & ordinato fieri intelligere, Deo adiuvante, possumus. Erit profecto vester triumphus, si Apostolatus vestri temporibus, quod sancti Petri Cathedra obtinet, Catholica audiat Ecclesia, si novellæ hæreticæ semina fuerint extirpata.

13. Sanctus Thomas Archiepiscopus Cantuariensis epist. 97. edit. P. Lupi. Omnibus Episcopis Angliæ, quorum erat Primas scripsit; Quis Romanam Ecclesiam Caput omnium Ecclesiarum, & FONTEM CATHOLICÆ DOCTRINÆ ambigit esse? Quis claves Regni Cælorum Petro traditas esse ignorat? Nonne IN FIDE, ET DOCTRINA PETRI, totius Ecclesiæ structura consistit, donec occurramus omnes Christo in vitam perfectam, in unitatem fidei, & agnitionem filii Dei? Quicumque

390 TRACTATUS DE LIBERTATIBVS,
que sit, qui rigat, aut plantat, Deus nulli dat incrementum, nisi illi, qui
plantavit in sile Petri, & doctrina ipsius acquiescit. Sanè ad eum maxima
populi judicia referuntur, à Romano examinanda Pontifice, &c.

C A P U T VI.

*Probatur sanctorum Patrum, ac primò à sancti Irenæi
autoritate, certitudo judicii summi Pontificis in
questionibus Fidei.*

1. **Q**uoniam Illustrissimi Antistites Gallicani libertatum
suarum fundamenta, non solum Sacris Canonibus,
sed etiam Patrum traditione, niti volunt; postquam Con-
cilioꝝ testimonia protulimus, exhibenda est sanctorum
Patrum doctrina, in qua generatim tria potissimum nota-
nda sunt (ne sæpius repetere cogamur): quamvis non omnia
semper in singulis testimoniis occurrant. Primum, Ecclesiam
Romanam esse unitatis centrum, quò concurrendum sit ad
vitanda schismata. Secundum; illuc confugiendum, quan-
do dubia, præsertim difficiliora, oriuntur circa fidem; &
hinc veritatem fidei ab Apostolis traditæ addiscendam. Ter-
tium; has sanctæ Sedis prærogativas auctoritati beato Petro
à Christo impetratæ, & collatæ, necnon ejusdem auctori-
tatis ad beati Petri successores transmissioni, non autem ac-
cedenti Ecclesiæ consensui, tribuendas; atque ad eò Christum
non pro solo Petro, sed pro ejus etiam successoribus Roma-
nis Pontificibus rogasse, ut non deficeret fides eorum; ac
si qua emergat, præsertim circa fidem, contentio, in petra
illius firmitate stare debere, quicumque voluerit casum devi-
tare; illi petrae incumbere, qui intra Ecclesiam super il-
lam ædificatam permanere cupierit; ab hærede Petri confir-
mandos, qui à Sathana fuerint expetiti, & contra fidem
tentati.

2. Schisma est, ut docet sanctus Thomas 2. 2. quæst. 39.
art. 1. cum à summo Pontifice receditur: in schismate autem
non est fides, ut tradit S. Ambrosius §. 10. referendus: ut
ergo & schisma, & hæresis periculum vitentur, adhæren-
dum